

Arrest

nr. 119 589 van 26 februari 2014
in de zaken RvV X en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. GILSOUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 27 februari 2012 een eerste asielaanvraag.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen neemt op 30 april 2012 een beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 september 2012 weigerde de Raad in een arrest met nr. 87421 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 26 april 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 30 april 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede asielaanvraag, die op dezelfde dag ter kennis gebracht werd.

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten E. T. O. geboren te (...) op (...)

en van nationaliteit te zijn : Kameroen

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/04/2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 27/02/2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 17/09/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 26/04/2013 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene volgende documenten voorlegt : gerechtelijk dossier met kopie arrestatiebevel 12/10/2001, brief advocaat 20/09/2001, brief mensenrechtenorganisatie 24/09/2001 en een brief 22/09/2001 dat betrokkene ter zitting dient te verschijnen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zuster vanuit Ghana teruggekeerd is naar Kameroen en hem deze documenten zou bezorgd hebben. Overwegende dat de documenten dateren van 2001 en dat betrokkene op 27/02/2012 een eerste asielaanvraag indiende. Overwegende dat betrokkene dan ook reeds voldoende mogelijkheden had om de documenten nog tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag voor te leggen. Overwegende dat betrokkene verder nog een enveloppe voorlegt waarin de documenten zouden opgestuurd zijn. Overwegende dat een verzendingsbewijs enkel is wat het is, namelijk een bewijs van verzending dat op zich geen relevant bewijskrachtig document is. Overwegende dat betrokkene verder dat hij acht dagen in de gevangenis te Kameroen zou gezeten hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij te bang was om dit eerder te melden. Overwegende dat betrokkene gedurende gans de procedure van zijn eerste asielaanvraag voldoende mogelijkheden had om dit feit naar voor te brengen. Overwegende dat betrokkene verklaart asiel te vragen omdat hij geen slaapplek heeft. Overwegende dat dergelijk motief geen enkel verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/09/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

Brussel, 30.04.2013”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 128.286 betreffende een beroep tot nietigverklaring, ingediend op 27 mei 2013 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 128.377 betreffende een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing, eveneens ingediend op 27 mei 2013. Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68 - 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat bepaalt: *“Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijke aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”*

Aan de verzoeker wordt ter terechtzitting gevraagd of hij een voorkeur heeft voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. De voorzitter verduidelijkt dat indien de verzoeker niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduidt, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift dat het laatst op de rol is gezet. De verzoeker zal dan geacht worden afstand te doen van het andere verzoekschrift. De verzoeker geeft ter terechtzitting aan dat de zaak met nummer 128 377 de meest recente is.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met nr. 128.286 en nr. 128.377 van rechtswege gevoegd.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 128.377.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM) en van de onvoldoende motivering en dus van het gebrek aan wettelijk aanneembare motieven evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en *“het algemeen beginsel volgens hetwelke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak”*.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Voor zover :

In overweging dat een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeker betekend werd, gezien de beslissing van weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag die hem op 30 april 2013 betekend werd;

Terwijl :

In overweging dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoeker betekend werd, onwettelijk is;

In overweging dat op datum van 26 april 2013 mijn verzoeker een asielaanvraag zal indienen, aanvraag die geweigerd zal worden door een beslissing van weigering van in overwegingname van zijn asielaanvraag, die hem op 30 april 2013 betekend zal worden;

Dat Mr. E. T. O. ter staving van zijn asiel aanvraag, het feit vermeldt, dat hij uit zijn land van herkomst gevlucht is door vrees in de gevangenis vervolgd te worden; Inderdaad, mijn verzoeker vermeldt het feit dat hij gedurende 8 dagen gedetineerd werd. Hij werd onder aanhoudingsbevel geplaatst en is gezocht, zoals de documenten van zijn land van oorsprong het bewijzen voor kindmisbruik. en moord. In overweging dat ter staving van zijn asielaanvraag, die op 26 april 2013 ingediend werd, mijn verzoeker vermeldde dat hij, gedurende 8 dagen in zijn land van herkomst gedetineerd werd. In 2001, was mijn

verzoeker eigenaar van aan kleine handelzaak in Kameroen, te Mamfé. Zijn neef, N(...) I(...), 12 jaar oud, werkte met hem. Toen deze stierf, verdachte de familie hem vermoord te hebben, want hij was te jong om te werken. Een aanhoudingsbevel werd door de Kameroense overheid tegenover hem uitgereikt (stuk 2) en een opzoekingsbericht werd tegen hem uitgevaardigd (stuk 3). Hij werd op de rechtbank uitgenodigd (stuk 4) en raakte in gevangenis (stuk 5 en 6).

Dat deze geschiedenis bewezen is door de documenten die hij toont ter staving van zijn asielrelaas; Dat volgens een van de laatste verslagen van Amnesty internationaal, van januari 2013, met als titel "Cameroun. Faire des droits humains une réalité", Kameroen er beschreven wordt op volgende manier: "Sinds meerdere tientallen jaren, verzamelt en publiceert Amnesty Internationaal informatie over de beweringen betreffende schendingen van de mensenrechten die gepleegd, bevolen of toegelaten zijn door de regering en de veiligheidsmachten in Kameroen. Haar aandacht werd onder ander gevestigd op gevallen buitengerechtelijke terechtstellingen, willekeurige en onwettelijke aanhoudingen, foltering en andere vormen van vreedzame, onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen, van onrechtvaardige processen en van opsluiting van mensen wegens hun echte of beschouwde seksuele opvattingen of hun gender; de meerderheid van de daders van deze schendingen van de rechten van de Mens - in het bijzonder de leden van de autoriteiten belast met de wetshandhaving hebben neiging gehad te genieten van straffeloosheid. "

Dat de situatie in de gevangenissen zoals volgt onderzocht werd: " In augustus 2010 en december 2012, hebben vertegenwoordigers van Amnesty Internationaal, met de hulp van vertegenwoordigers van de gevangenissen, twee van de grootste gevangenissen van Kameroen mogen bezoeken, gelegen in Yaoundé, de politieke hoofdstad en te Douala, economische hoofdstad. De organisatie heeft de erbarmelijke omstandigheden kunnen vaststellen waarin de gedetineerden leefden: onaangepaste gezondheidszorgen, heel hoge overbevolking, voedsel van slechte kwaliteit en gevallen van mishandeling; Amnesty International werd ook door de overheid ingelicht en heeft met haar gediscuteerd over gevallen van gedetineerden die gedood werden toen dezen probeerden te vluchten."

Des te meer, tijdens haar 44ste sessie, in mei 2010, heeft het Comité van UNO tegen foltering verklaard: " heel sterk bezorgd te zijn door de levensomstandigheden in de gevangenissen. De inlichtingen die zij gekregen hebben vermeldde: overbevolking in de gevangenissen; geweld onder de gedetineerden; corruptie o.a. op de verhuur van de cellen en de verkoop van medisch materiaal gebrek aan hygiëne en aan aangepast voedsel; sanitairveiligheid; gebrek aan aangepaste verzorging; schending van het recht tot bezoek; en het feit dat enige gedetineerde meer als hun straf als uitgezeten hebben zonder vrijgelaten te worden ".Dat uit de hierboven aangehaalde elementen voortvloeit dat de beslissing die genomen werd, de beschikkingen van de middelen schendt en dat men mag beschouwen dat een risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, in dit geval niet uitgesloten is;

Dat dit artikel bepaalt dat niemand aan onmenselijke of vernederende behandeling onderworpen mag worden;

In overweging dat Mr. E. T. O. in België op 27 februari aangekomen is. Dat hij er de liefde getroffen heeft, met J. A., van Kameroense nationaliteit. Dat ze elkaar sinds 6 maanden kennen en dat ze nu verloofd zijn. Zij heeft een regularisatie van haar verblijf gekregen en bezit een verblijfskaart die voor 5 jaren geldig is; Dat hij thans een cursus Frans in Namen volgt;

Dat uit de hierboven aangehaalde documenten, voortvloeit dat de beslissing die genomen werd, artikel 8 van de Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt, waar zij bepaalt « ieder persoon heeft recht op het respect van zijn privé- en familieleven;

Dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen, element dat de vernietiging rechtvaardigt van de bestreden beslissing die aan mijn verzoeker betekend werd;

Dat mijn verzoeker beweert dat door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft. Dat zij gehouden is de werkelijkheid van de situatie in overweging te nemen, vooraleer hem, in voorkomend geval een bevel te geven het grondgebied te verlaten, wat hier niet het geval was;Dat de elementen die door mijn verzoeker aangehaald werden ernstig zijn en de vernietiging van het bevel het grondgebied te verlaten zullen rechtvaardigen;"

3.2. Waar de verzoeker de schending aanvoert van het "van onvoldoende motivering en dus van het gebrek aan wettelijke aanneembare motieven" is de Raad van oordeel dat hij hiermee refereert aan de tevens aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de verzoeker "de schending van het algemeen beginsel volgens hetwelke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak"

aanvoert, doelt hij in wezen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (RvS 129.436 van 18 maart 2004).

3.3. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat hij evenmin nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verweerder motiveert in de bestreden beslissing bovendien concreet omtrent elk voorgelegd stuk naar aanleiding van de huidige asielaanvraag. Verder wordt verwezen naar de artikelen 71/4 en 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet aangetoond.

3.4. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op de datum van de bestreden beslissing, is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.7. De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag:

- Een gerechtelijk dossier (5 blz.) bevattende:
- Een arrestatiebrief dd. 12 oktober 2001;
- Een brief van een advocaat dd. 20 september 2001
- Een brief van een mensenrechtenorganisatie dd. 24 september 2001;
- Een zittingsbrief dd. 22 september 2001;
- Een kopie van een arrestatiebevel.
- Een brief door de UPU dd. 14 maart 2013.

Hij legde de volgende verklaringen af in het kader van deze asielaanvraag:

“Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag ?

Op 26/04/2013 leg ik aan de ambtenaar volgende documenten voor:

Gerechtelijk dossier (5 bladzijden) waarvan

1. *Arrestatiebevel nr. 152 dd 12/10/2001.*
2. *Brief van advocaat nr. 052 dd 20/09/2001 door advocaat N. B. (stempel Ministerie van Justitie van Kameroen)*
3. *Brief van Mensenrechtenorganisatie (zonder nr.) dd 24/09/2001*
4. *Zittingsbrief nr. 052 dd 22/09/2001 (ondertekend door advocaat N. B.)*
5. *Kopie arrestatiebevel*

Brief door UPU (1) dd 14/03/2013

Toen ik naar België kwam, vertelde ik tijdens mijn eerste interview dat mijn zus F. in Ghana verbleef en dat zij de enige was die mij documenten kon bezorgen. Mijn zus F. is naar Kameroen teruggekeerd in november 2012. Mijn zus ging naar mijn advocaat in Kameroen en vroeg voor mijn gerechtelijk dossier. Mijn advocaat bezorgde haar dit en zij heeft dit naar mij via post opgestuurd vanuit Kameroen op 14/03/2013. Zij nam contact met mij op en vertelde mij dat ze de documenten had opgestuurd. Ik ontving deze documenten in de eerste week van april 2013. Toen ik de eerste maal asiel aanvraagde, was ik bang om te vertellen dat ik voor een periode van 8 dagen in de gevangenis in Kameroen had gezeten. Ik overlegde met mijn advocate in België en zij vertelde dat ik opnieuw asiel moest aanvragen en raadde aan dit jullie diensten moest vertellen.

Met de documenten wil ik aantonen dat mijn leven nog steeds in gevaar is en dat ik nog steeds gezocht word door de autoriteiten van Kameroen. Mijn moeder is 2 maanden geleden overleden, mede door mijn problemen die ik haar bezorgd heb. Mijn situatie in België is slecht aangezien ik geen vaste slaappleats heb. Dit is ook een reden waarom ik opnieuw asiel vraag. Ik slaap afwisselend bij vrienden en in de kerk. Ik vraag de Belgische autoriteiten een verblijfsdocument zodat ik naar school kan gaan en mijn carrière kan uitbouwen en mijn gevoelens via de muziek kan uiten. Ik wil ook anderen over mijn problemen in Kameroen vertellen en wil dit via muziek uiten. . Indien ik geen problemen zou hebben in Kameroen, zou ik onmiddellijk terugkeren.

Waarom heeft u deze documenten nooit eerder voorgelegd?

Ik heb jullie reeds verteld dat mijn zus in Ghana verbleef en dat zij de enige was die de documenten kon bekomen. Dit is de reden waarom ik deze nu voorleg.

Heeft u nog steeds contact met familie in Kameroen?

Ik heb nog steeds contact met mijn zus F. Het laatste contact dateert van 25/04/2013.

Vertelt uw zus nog iets over uw situatie in Kameroen?

Zij leeft geïsoleerd door mijn problemen in Kameroen. Zij verteld mij dat mijn problemen zijn nog steeds gaande. Wenst u nog iets toe te voegen?

Ik wens enkel papieren. Ik wil mij integreren en wil een voorbeeld zijn voor anderen. Ik wil anderen zaken bijleren. Sinds ik hier in België ben, heb ik nog geen enkel misdrijf begaan.

BureauR 26.04.2013”

3.9. De verzoeker betoogt vooreerst dat zijn asielrelaas, dat hij opnieuw op beknopte wijze herhaalt, bewezen wordt door de voorgelegde documenten in het kader van de huidige asielaanvraag. Daarnaast verwijst de verzoeker naar een landenrapport van Amnesty international en citeert hij verschillende stukken uit dit rapport. Uit de geciteerde informatie concludeert de verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM. Tot slot voert hij aan dat hij een relatie heeft in België met J.A. van Kameroense nationaliteit. Zij zou een regularisatie van verblijf gekregen hebben en in bezit zijn van een verblijfskaart die vijf jaar geldig is. Ook zou de verzoeker een cursus Frans in Namen volgen.

3.10. Waar de verzoeker louter verwijst naar de inhoud van de elementen die hij in het kader van de onderhavige asielaanvraag naar voor heeft gebracht en waar hij zich beperkt tot de loutere eenzijdige stellingname dat deze documenten zijn asielrelaas bewijzen, merkt de Raad op dat de verzoeker met dergelijk bloot betoog nog niet aannemelijk maakt dat het besluit van de gemachtigde van de

staatssecretaris kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoeker laat na om aan te duiden op welke wijze aan de verweerder enig kennelijk onredelijk handelen zou kunnen worden verweten. Waar de verzoeker er zich aldus toe beperkt het standpunt van de verweerder louter op formele wijze tegen te spreken, toont hij hiermee niet de onwettigheid van de bestreden beslissing aan. Er dient tevens op te worden gewezen dat de Raad zich niet kan inlaten met de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter en niet als feitenrechter, zodat hij niet geplaatst is om het oordeel dat aan het bestuur toekomt over te doen. In de mate dat de verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een herbeoordeling van zijn tweede asielaanvraag door de Raad, is de kritiek van de verzoeker dan ook niet dienstig.

De verzoeker beperkt zich tot de loutere herhaling van zijn standpunt dat hij nieuwe gegevens aanbrengt die zijn asielmotieven bevestigen en bewijzen. De concrete motieven, op grond waarvan zijn tweede asielaanvraag met de bestreden beslissing niet in overweging wordt genomen, ontkracht hij daarmee geenszins. De kern van deze motieven is dat de aangebrachte documenten eerder aangebracht hadden kunnen worden. Met het louter weergeven van zijn standpunt, zonder enige uiteenzetting die toelaat de wettigheid van de gehanteerde motieven te beoordelen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op foutieve gronden zou hebben geoordeeld dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen uit zijn tweede asielaanvraag ten onrechte niet bij zijn beslissing in rekening zou hebben genomen. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten gaat (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Evenmin toont hij aan dat de verweerder in op foutieve gronden of in kennelijke onredelijkheid of met miskennis van de hem bij wet toegekende bevoegdheid zou zijn gekomen tot het besluit dat de verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de onderliggende asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

De verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aan.

De verzoeker specificeert in de titel van het middel bovendien niet welk ander beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog blijkt dit evenmin. Het middel is dan ook niet ontvankelijk in de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*".

3.11. De verzoeker voert verder aan dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde mensenrechtenrapporten blijkt dat er een risico bestaat dat hij blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een welbepaald geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). (alinea mag worden weggelaten?)

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoeker zich in het kader van huidig beroep in wezen baseert op de feitelijke gegevens die hij reeds heeft aangehaald naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. In het kader van de eerste asielaanvraag stelde de Raad bij arrest nummer 87421 van 12 september 2012 evenwel vast dat de verzoeker, naast de vluchtelingenstatus, evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Deze vaststelling impliceert – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet – dat reeds werd vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Door thans louter te verwijzen naar en te citeren uit een algemeen rapport van Amnesty International (*“Cameroun, Faire des droits humains une réalité”*) en een verklaring van het *“Comité tegen Foltering van de Verenigde Naties”* (mei 2010, sessie 44) toont de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. Beide geciteerde bronnen bespreken de slechte levensomstandigheden in de gevangenissen in Kameroen, en Amnesty International vestigt de aandacht op de willekeurige en onwettige aanhoudingen, opsluitingen en folteringen.

De verzoeker maakt naar oordeel van de Raad echter in het voorliggende verzoekschrift niet concreet aannemelijk dat er, bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker maakt de persoonlijke band tussen de algemene rapporten waarnaar hij verwijst en zijn specifieke situatie onvoldoende aannemelijk.

De Raad stelt immers vast dat de verzoeker verwijst naar een aantal stukken (kopieën) uit 2001 betreffende een beschuldiging van moord en een detentie in dit kader. Hierbij merkt de Raad op dat de verzoeker reeds in zijn eerste asielaanvraag heeft aangegeven dat hij zijn land van herkomst was ontvlucht nadat hij in 2001 valselijk werd beschuldigd van moord op zijn 12 jarige neef. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bij zijn beslissing van 30 april 2004 geoordeeld dat aan deze asielmotieven geen geloof kon worden gehecht gelet op de zeer vage verklaringen van de verzoeker ter zake. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit oordeel in zijn arrest nr. 87 421 van 12 september 2012 bevestigd en heeft de motieven van de commissaris-generaal tot de zijne gemaakt. In dit arrest, dat met gezag van gewijsde is bekleed, heeft de Raad bovendien reeds

overwogen dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek naar het reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat artikel 3 van het EVRM tevens inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker thans opnieuw een schending van artikel 3 van het EVRM tracht aan te tonen, gegrond op dezelfde redenen zoals uiteengezet in zijn initiële asielmotieven waaraan door de Raad reeds op definitieve wijze geen geloof werd gehecht en waarbij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in dit kader reeds werd verworpen in het voornoemde arrest nr. 87 421, merkt de Raad op dat de verzoeker in deze omstandigheden niet volstaan met het bijbrengen van kopieën van stukken die dateren uit de periode van en handelen over zijn initiële asielmotieven.

Bovendien zet de verzoeker nergens concreet uiteen op welke wijze de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, die dateren van 2001, zouden kunnen aantonen dat hij actueel bij een eventuele terugkeer naar Kameroen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker maakt de actuele vrees om in Kameroen te worden aangehouden en gevangen genomen niet aannemelijk. Bijgevolg toont de verzoeker ook de concrete relevantie in zijn geval van de algemene rapporten omtrent de toestand in de Kameroenese gevangnissen en de willekeurige detentie en foltering niet aan.

Evenmin toont de verzoeker aan dat hij tot een welbepaalde groep zou behoren die in Kameroen systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen,

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoeker met zijn betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.12. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *privéleven* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een *privéleven* of van beide, is een feitenkwestie.

De verzoeker houdt *in casu* voor dat hij een relatie heeft met mevrouw J.A., dat ze elkaar zes maanden kennen en nu verloofd zijn. De verzoeker laat na stukken te voegen die deze beweringen kunnen staven. De Raad merkt dan ook op dat er geen concrete elementen worden aangebracht die op afdoende wijze het bestaan van een gezinsleven in België aantonen. Ook in de stukken van het administratief dossier zijn geen concrete indicaties te vinden van de beweerde relatie van de verzoeker met mevrouw J.A. Ook bij zijn tweede asielaanvraag legde de verzoeker geen enkele verklaring af met betrekking tot mevrouw J.A. Wel verklaarde de verzoeker dat hij "*geen vaste slaappleats heb. Dit is ook een reden waarom ik opnieuw asiel vraag. Ik slaap afwisselend bij vrienden en in de kerk.(...)*".

De verzoeker beperkt zich voor het overige tot de loutere bewering dat hij een cursus Frans volgt in Namen. Met dergelijke bewering toont de verzoeker niet aan dat hij in België een *privé-leven* heeft uitgebouwd dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Sowieso is het louter volgen van een taalcursus onvoldoende om van een *privéleven* in de zin van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken. De verzoeker toont geen daadwerkelijke en duurzame bindingen met België aan.

De verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een beschermenswaardig *privé-* of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met de rolnummers 128 377 en 128 286 worden gevoegd.

Artikel 2.

In de zaak met rolnummer 128 286 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 128 377 worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE